

человѣци да могатъ тѣй стройно и логически да мислятъ, или защото нѣкои человѣци сж по остро умни отъ други-тѣ, които не могатъ изведиждь да объемижтъ съ тѣхный плитжкъ умъ всички-тѣ часты одного предмета, и истинно-то отношеніе между него и часты-тѣ му; за това кога нѣколко человѣци се събиратъ да мислятъ и да хортуватъ за нѣкое какво да е нѣщо; то-всякога се ражда помежду имъ едно несъгласіе, едно неспоразумѣванье и — въ слѣдствіе на туй едно *каранье*. По тѣзи причинж въвелъ се е между просвѣщенны-тѣ народы единъ обичай, да рѣшаватъ за всяко едно нѣщо, спорядъ *вишегласіе-шо*; или пжкъ всѣки единъ съвѣтъ си има по единъ предсѣдатель, който има пжлж власть да рѣши за едно нѣщо, безъ да глѣда на оіе що му се противятъ, спорядъ негово-то особенно удобряванье; но онъ е джженъ да отвѣщава за работы-тѣ и рѣшенія-та си. А както между наши-тѣ съотечественницы не се е въвелъ ёще горѣреченній обичай на вишегласіе-то; то за това и владѣе на всяко едно мѣсто несъгласіе-то, и за това се раждатъ и тарафи, основани на чястны и упорны мнѣнія, или пжкъ на личны и враждебны страсты. Когато сирѣчь се рѣшава за еднж мжкаръ и законж и твждѣ добрж и общеплезнж работж: то нѣкои зломисленни и злотворни человѣци, спорядъ плиткый си умъ, всичко употребляватъ за да развалятъ тѣзи работж; а като не може да имъ се принуди съвѣсть-та, и като нѣма вишегласіе, — то и работа-та си остава нерѣшена, и — отъ тукъ се раждатъ несогласія-та, каранія-та и тарафлжци-тѣ. —

Мы казахмы въ прилично-то мѣсто че кога мы мислимъ и разсѣждамы за едно нѣщо; то нашій разумъ заемва вещества-та (матеріалы-тѣ) на мислянье-то си: или отъ вѣншный видимый міръ, или отъ свойство-то и естество-то нашего духа. До когато